

-3 Да излезят всички ...- тихо заповяда Октавиан. След

това направи знак на Сунилда да остане само тя. Повика я да приближи  
към него. На момичето на помръдна. Когато и последните йни сънародници  
преминаха прага, като и отправяха изплашени и отчаяни погледи,  
Сунилда се спусна с страшен вик полир тях, като се помъчи да се вкоп  
в ръката на Гертруд. Но стражите ги разделиха двете жени и Сунил  
да остана сама с ромееца. Тя дишаше развълнувано и светли  
те и очи бяха потъмняли. Нито капка кръв не бе останала в бледото и  
лице. Дори устните и бяха побеляли. С повски, незабелязани движения  
тя се опитваше да измъкне скритом малкия кинтал, който носеше винаги  
в пояса си на кръста. Но зоркото око на ромееца не изпускате нито едно  
неинно движение. Изведнъж той се хвърли към нея, хващи ръката и и ножът  
иззвънтя на земята. Сунилда тихо изохка от болката и ужас.

В погледа на ромееца, който бе уловил и другата и ръка се четеше  
любопитство и насмешка. Това мъничко момиче да не мислеше да си мери  
силите с него? Той полека я притегли към себе си, но средна поразен  
неочаквана якост и съпротива. Това го разяри. Той грубо се помъчи да  
я сломи, но девойката се защищаваше с зъби, с нокти. По лицето на стра  
тора потече кръв, издра каните му ръце и свиха в железен обръч, дока  
то дишането и пресекна и пред зениците и притъмня. Челото и клъмна.  
Ала внезапно с неочаквани отчаяни сили тя отново се измъкна от стра  
ната прегрътка, която я задушаваше, вдигна столчето което беше паднало  
пред нозете и го вдигна високо в въздуха. Замахна. Октавиан бързо  
се наведе, столчето мина над него и изтреца в стената. С един <sup>замах</sup> ~~удар~~  
страторът улови девйката и я прекърши, <sup>обсипа я с</sup> ~~завали~~ град от удари по лицето,  
по телото. Хилюде почувствува, че губи и последни сили, черни кръгове  
се завъртяха